

Dialogul unui preot ortodox mărturisitor cu adeptii ecumenismului

Ce erezie s-a adoptat în Creta?

Sinodul din Creta a adoptat mai multe decizii cu caracter eretic:

1. Organizarea sinodului nu a ținut cont de practicile ortodoxe în această privință: au fost interzise intervenții în afara subiectului, au fost acordate 10 minute pentru fiecare intervenție, au fost admiși “observatori ai altor Biserici și Confesiuni creștine”; conform art. 12, alin. 1 al *Regulamentului de organizare și funcționare a Sfântului și Marelui Sinod*, s-a luat dreptul tuturor episcopilor de a vota în plen, dându-se un singur vot delegațiilor naționale; pozițiile negative față de documente au fost consemnate în cadrul delegațiilor naționale, **într-un sistem de vot intern care a zădărnicit orice opoziție a episcopilor față de forma finală a documentelor**; unanimitatea necesară pentru aprobarea textelor s-a interpretat ca **unanimitate a celor prezenți**, textele fiind aprobate, în ciuda neparticipării a patru dintre cele paisprezece Patriarhii ortodoxe; **textele votate au**, conform art. 13, alin 1 din *Regulament*, **autoritate panortodoxă**, indiferent de modul în care le receptează pliroma, prin această decizie vocea poporului ortodox fiind redusă la nimic.
2. **A desființat hotarul dintre Ortodoxie și erezie**, necondamnând nicio erezie, considerându-le pe toate ca parteneri de dialog ale Bisericii Ortodoxe.
3. **A aprobat ecumenismul ca singurul mod de colaborare între Biserica Ortodoxă și cei din afara Bisericii**. Ecumenismul, care este considerat de sfinții părinți ai secolului XX (Sfântul Iustin Popovici, Sfântul Nicolae Velimirovici, Sfântul Ioan Iacov Hozevitul, Sfântul Serafim Sobolev, Sfântul Paisie Aghioritul, Sfântul Ioan Maximovici și mulți alții), erezia ereziilor, a devenit singurul reper misionar al Bisericii noastre în lume.

4. **A acceptat ideea eretică a participării Bisericii Ortodoxe la efortul de “restabilire a unității creștinilor” propovăduit de către ecumenism**, care are ca scop unirea Bisericii Ortodoxe cu ereziile într-o presupusă “Biserică adevărată a lui Hristos”, care să nu țină seama de diferențele dogmatice dintre ortodoxie și erezie.
5. **A lansat ideea falsă că dialogul ecumenist este o practică dintotdeauna a Bisericii**, când, de fapt, singura formă de colaborare între ortodocși și eretici este muștrarea ereticilor și îndemnarea lor să revină la Ortodoxie.
6. **A acreditat teoriile eretice referitoare la “unitatea pierdută a Bisericii” sau “refacerea unității creștinilor”**, când de fapt unitatea Bisericii nu s-a pierdut niciodată, ea însemnând unitatea de credință a Bisericii Ortodoxe.
7. **A instaurat o confuzie periculoasă între Sinoadele Ecumenice și Mișcarea Ecumenică**, lăsând să se înțeleagă că ecumenismul actual ar fi o continuare a activității Sfințelor Sinoade Ecumenice din vechime.
8. **A acceptat denumirea “istorică” de “biserici” conferită ereziilor, achiesând, prin aceasta, la ideea că în afara Bisericii Ortodoxe ar mai exista și alte forme de “biserică”**. Această idee este o transpunere în practică a ideii eretice a lui Jean Calvin despre “rămășițele triste ale adevăratei Biserici”, preluată de către teologia romano-catolică a “Bisericilor nedepășite”, susținută de Conciliul II Vatican și introdusă în gândirea ortodoxă de către Ioannis Zizioulas, prin intermediul *Declarației de la Toronto*, care vorbește despre “ecclesia extra ecclesiam” (“Biserică în afara Bisericii”).
9. **A dat impresia falsă că activitatea Mișcării Ecumenice s-ar afla sub directă binecuvântare a Duhului Sfânt**, când, de fapt, aceasta este o întreprindere strict omenească, menită să creeze un amestec sincretist între Ortodoxie și erezie.
10. **A aprobat Constituția CMB și Declarația de la Toronto, transformându-le în izvoare de drept bisericesc ortodox**. Constituția CMB susține principiul minimalismului dogmatic care trebuie îndeplinit pentru realizarea “Bisericii adevărate a lui Hristos”, pe care o urmărește ecumenismul adică consideră că pentru a reface unitatea creștinilor trebuie să se ajungă la înțelegere cu privire la câteva doctrine, celelalte putând fi considerate “tradiții locale” ale diferitelor “ramuri ale Bisericii”. Din citirea *Declarației de la Toronto* deducem o serie de idei eretice la

care sinodul din Creta s-a făcut părtaș:

11. Biserica lui Hristos este altceva decât Biserica Ortodoxă (premise IV.3), întrucât aceasta este doar una dintre celelalte “biserici” din CMB. Prin această premisă, toate membrele CMB trebuie să recunoască faptul că **nu există identitate completă între apartenența la Biserica Universală și apartenența la ele**, adică nu există identitate completă între aceste membre CMB (inclusiv Bisericile Ortodoxe) și Biserica Universală. Acceptarea ideilor propuse de premise IV.3 este **erezie în adevăratul sens al cuvântului**, deoarece înseamnă recunoașterea că cei ce se află *extra muros* (în afara Bisericii) sunt membri ai Bisericii adevărate, că aparțin *aliquo modo* (în egală măsură) acesteia, și chiar că există *ecclesia extra ecclesiam* (Biserică în afara Bisericii). Expresia *ecclesia extra ecclesiam* anulează postulatul sfântului Ciprian al Cartaginei, care spunea *extra ecclesiam nulla salus* (în afara Bisericii nu există mântuire).
12. Biserica lui Hristos este una (premise IV.2), dar nu este Biserica Ortodoxă, ci Biserica “redescoperită” la capătul dialogului ecumenic.
13. Biserica Una pe care o concepe Mișcarea Ecumenică îl are cap pe Hristos (premise IV.1), iar nu Biserica Ortodoxă. Ar fi greu de crezut că Hristos este Capul tuturor confesiunilor din CMB.
14. Deși unele dintre membrele CMB nu se recunosc una pe cealaltă ca “biserici” în adevăratul sens al cuvântului (premise IV.4), ele pot manifesta “unitatea în Hristos”, în ciuda diferențelor de credință, recunoscând că toate îl slujesc pe Domnul.
15. Bisericile membre recunosc în celelalte elemente ale Bisericii adevărate (premise IV.5). Prin acceptarea acestei afirmații, **Biserica Ortodoxă admite că ea însăși are doar elemente ale Bisericii adevărate, nu că ar fi Biserica adevărată și deplină**. În plus, sinodul **admite elemente ale bisericității în erezii și schisme**, ceea ce contravine cu totul doctrinei Bisericii. Aceste “elemente” sunt enumerate în documentul de la Toronto: predicarea Cuvântului, învățătura Sfintelor Scripturi și administrarea Tainelor. Acestea pot fi considerate comune numai dacă admitem că celelalte confesiuni și comunități predică cu adevărat Cuvântul ortodox, că interpretează ortodox Scripturile și că au harul mântuitor care face ca Sfintele Taine să opereze în viața credincioșilor. Dacă ar avea toate acestea, ele ar fi de fapt ortodoxe. Or, această idee este perfect eretică, de vreme ce erezii și schismele desprinse din Biserica Ortodoxă și-au pierdut în primul rând harul, capacitatea de a

oferi mântuirea prin Sfintele Taine (cele mai multe au pierdut și tainele însele) și înțelegerea cu adevărat a Sfintelor Scripturi și a vocii divine exprimate în ele.

16. "Sfânta Biserică Catolică" despre care vorbește documentul se realizează prin "redescoperirea unității pierdute" a tuturor membrilor CMB, care, pornind de la această bază minimală, "manifestă unitatea în Hristos". Dacă asociem acestei idei, viziunea despre elementele comune ale Bisericii adevărate ce se regăsesc în toate membrele CMB, ajungem la concluzia că CMB are o concepție papistă despre catolicitatea (sobornicitatea) Bisericii, văzând Biserica Catolică drept o extensie a Trupului lui Hristos peste toată lumea creștină, nicidecum o deplinătate a adevărului și harului divin în fiecare comunitate creștină, așa cum o concepe Ortodoxia. Prin acceptarea acestui document, **sinodul renunță la sobornicitatea ortodoxă pentru a îmbrățișa maniera papală de a concepe catolicitatea Bisericii.**
17. Prin faptul că membrele CMB se consultă pentru a vedea ce dorește Hristos de la predica lor în lume se subînțelege că Biserica Ortodoxă însăși ar avea nevoie de astfel de consultare, când, în realitate, Hristos a spus Bisericii Sale ce dorește de la lume încă de acum 2000 de ani, iar planul misionar al Bisericii nu trebuie făcut prin consultare cu ereticii și schismaticii.
18. Ideea de "construire a Trupului lui Hristos" sugerează că Biserica Ortodoxă participă în cadrul ME la constituirea unui "corp eclesial" străin sieși, de vreme ce Biserica Ortodoxă este Însuși Trupul lui Hristos, alcătuit din credincioșii săi, din interiorul Bisericii.

Pe lângă aceste erori fundamentale, care **se constituie în erezii eclesiologice**, sinodul din Creta a aderat la ideologia new-agistă a ecologiei, impunând o sărbătoare de rugăciune pentru mediu, în care să se roage împreună cu romano-catolicii „pentru creație”, a acceptat impedimentele civile la căsătorie, punând Biserica în pericol de a fi obligată să accepte căsătoriile homosexuale, a consfințit pogorământele pentru căsătoriile mixte cu ereticii, introducând ecumenismul la nivelul familiei, a acceptat pogorământele la nivelul Bisericilor locale pentru post, destabilizând unitatea de practică liturgică sub acest aspect extrem de important.

Cine ți-a cerut după sinodul din Creta să faci altceva, să propovăduiești altă învățătură de credință?

Episcopul meu îmi cere ca după sinodul din Creta să mărturisesc învățătura pe care o mărturisește el, deoarece orice preot ortodox este delegatul episcopului său în teritoriu. Pomenirea episcopului la sfintele slujbe înseamnă două lucruri: **1.** faptul că preotul este delegatul episcopului în teritoriu; **2.** faptul că **preotul învață în teritoriu învățătura pe care o învață episcopul său**. În mod normal, această învățătură este cea ortodoxă, a Bisericii, dar atunci când episcopul învață și propovăduiește altă învățătură, atunci preotul care nu dorește să se facă părtaș la erezia episcopului întrerupe pomenirea sa, arătând prin aceasta că refuză să învețe o erezie.

Dacă Mântuitorul S-a rugat „ca toți să fim una” , cum am putea reface unitatea Bisericii, dacă refuzăm să ne întâlnim și să discutăm cu ceilalți, devreme ce despărțirea s-a făcut din cauza orgoliilor omenești?

Așa cum ne învață foarte clar Sfânta Evanghelie după Ioan, capitolul 17, verset 11, Mântuitorul se roagă ca toți să fie una în același cuget cu El, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Prin urmare, Mântuitorul se roagă ca **toți ortodocșii să fie una**, nu ca ortodocșii să fie una cu ereticii. Dacă citim un verset mai jos, vedem că Mântuitorul Însuși spune că atât timp cât a fost în lume i-a păzit pe toți cei pe care Tatăl I i-a dat și nu a pierit niciunul, **în afară de fiul pierzării** (In. 17,11). Fiul pierzării a pierit din propria voință, pentru că nu a fost în același duh cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt. Fii ai pierzării sunt ereticii contemporani. Iluzia ecumeniștilor că toți ereticii se vor întoarce la trăire ortodoxă prin “dialog” ecumenist este ridicolă și nu ține seama nici de natura umană, nici de lucrările demonice din lume, nici de orgoliile omenești.

De asemenea, în dialogul cu ereticii trebuie ținut seama de natura ereziei. Prin natura sa, erezia este **o opoziție de bună voie față de dreapta învățătură a**

Bisericii. Din această descriere, rezultă, pe cale de consecință logică, faptul că **ereticii cunosc la perfecție învățătura ortodoxă, însă o disprețuiesc și o înfruntă din mândria pe care o au de obicei “fiii pierzării”.** Este o minciună să afirmăm că îi învățăm noi pe cărturarii protestanți sau catolici ortodoxie, când ei au în bibliotecile lor tot ce s-a scris vreodată în spațiul ortodox. Tot ce au de făcut catolicii pentru a învăța ortodoxie este să citească pe Sfinții Părinți ai Bisericii Romei din primele secole ale primului mileniu, când Roma era Biserica Ortodoxă. Librăriile Vaticanului au cu siguranță operele acelor sfinți.

Este penibilă pretenția că pe eretici îi învață doctrina ortodoxă unii care s-au educat în școli catolice și protestante. Putem să spunem că, de fapt, **dialogul ecumenist între ortodocși și ereticii este de fapt un monolog al ereticilor,** de vreme ce “avangarda ecumenică ortodoxă” este educată în duhul protestant și catolic, în școlile și pe cheltuiala protestanților și catolicilor, tocmai pentru a deveni “parteneri de dialog ecumenic”. Rezultatele acestui dialog nu se lasă așteptate: în locul unei întoarceri la Ortodoxie a ereticilor, asistăm la o diluare continuă a învățăturii Bisericii noastre.

Există o mare diferență între misiunea Bisericii și dialogul ecumenist. Misionarismul Bisericii este **acțiunea dintotdeauna de a predica cuvântul lui Dumnezeu celor care nu l-au auzit până acum,** pe când ecumenismul este **o acțiune de tranzacționare și negociere a adevărului de credință pentru a ajunge la un compromis care să permită așa-numita “unitate a creștinilor”.** În ciuda retoricii găunoase a ecumeniștilor ortodocși, comunitățile membre ale Consiliului Mondial al Bisericilor nu dau niciun semn că ar fi dispuse, după 100 de ani de ecumenism, să renunțe la ereziile lor și să se întoarcă la Biserica Ortodoxă. Și-l închipuie cineva pe papa de la Roma renunțând la pretenția de înlocuitor al lui Hristos pe pământ și botezându-se ortodox, împreună cu toată comunitatea sa? Își închipuie cineva grupările protestante dezvoltând respectul convenit pentru Sfânta Fecioară Maria, pentru Sfintele Icoane, pentru Sfintele Taine, pentru Sfintele Moaște, pentru Preoția Sacramentală, pentru Sfânta Tradiție, sau pentru Sfânta Cruce? Faptul că protestanții luterani se pregătesc să-și normalizeze relațiile cu Roma, iar nu cu Ortodoxia, denotă cât de productiv este dialogul ecumenist.

Pretenția că prin dialog ecumenist se transmite învățătura ortodoxă ereticilor este o minciună, deoarece dialogurile ecumeniste se duc strict la nivelul conducerii diverselor erezii de extracție creștină, fără a se ajunge la contactul direct cu

popoarele înșelate de aceste erezii. Își închipuie cineva că papa Romei sau alți ereziarhi protestanți ar fi de acord ca predicatorii ortodocși să îi convertească la Ortodoxie pe credincioșii lor de dragul dialogului ecumenic?

Vremurile se schimbă, Biserica trăiește alte vremuri decât în perioada Sf. Părinți și a Mântuitorului, Evanghelia rămâne aceeași, dar Evanghelia trebuie adaptată la vremurile în care noi trăim, în sensul de a găsi căile cele mai potrivite pentru vremea în care noi existăm, ca să ajungem la sufletele oamenilor.

Această afirmație eretică neagă caracterul etern al învățăturilor evanghelice, condiționând valabilitatea lor de concordanța cu mentalitatea epocii în care ele sunt propovăduite. Singurul lucru care trebuie adaptat epocii în care trăim este modul în care folosim cuvântul sfânt al lui Dumnezeu pentru a-l face înțeles de către contemporani, nicidecum conținutul propriu-zis al Evangheliei, principiile sale dogmatice, morale, canonice sau liturgice, care sunt imuabile și nu pot fi interpretate în funcție de mentalitatea epocii în care trăim.

Rolul Bisericii este de a-i îndumnezei pe credincioși după har, nu de a se mundaniza ea, prin adaptarea învățăturii lui Hristos la apucăturile anumitei epoci. Există nenumărate exemple de *aggiornamento* ortodox al Sfintei Evanghelii: evitarea folosirii pasajelor scripturistice care vorbesc despre păcatul homosexualității, a celor ce vorbesc despre obligativitatea ascultării femeii față de bărbat, a relatărilor istorice despre răstignirea Mântuitorului, de dragul "corectitudinii politice" ș.a.m.d.

Chestiunea căsătoriilor mixte e nouă în Biserică? Nu s-a făcut și înainte de sinodul din Creta? (adică dacă s-a făcut acest compromis înainte, de ce nu se mai poate face în continuare?)

Faptul că în Biserică există acest pogorământ mai demult nu este un motiv pentru a continua să îl acceptăm ca o practică legiferată la nivel panortodox. **Rolul sinodului din Creta ar fi trebuit să fie tocmai acela de a pune capăt**

acestei practici, nu de a o legifera la cel mai înalt nivel.

Pogorământul pe care îl face episcopul în Biserică în privința căsătoriilor mixte este o interpretare eronată a sfintelor canoane, a canonului 72 Quinisext, care prevede ca orice căsătorie mixtă să fie nerecunoscută și interzisă și contractanții ei afurisiți, iar căsătoria să se permită numai dacă s-a contractat între doi păgâni, dintre care unul s-a convertit la Ortodoxie, iar celălalt refuză să o facă, sau a canonului 10 al sinodului Laodiceea, care spune că nu se cuvine ca cei ai Bisericii, clerici și mireni, să se însoțească cu ereticii.

Această practică necanonică a produs până acum efectul nefast că cele mai multe persoane ortodoxe care au acceptat căsătoria mixtă cu ereticii au sfârșit prin a fi înghițite de erezia cu care s-au căsătorit, datorită spiritului prozelit al ereticilor și slabei adeziuni la Ortodoxie a ortodocșilor.

Decizia de a căsători ortodocșii cu ereticii, lăsată de către sinodul din Creta la latitudinea Patriarhatelor ortodoxe, **pe lângă faptul că nu este decizia ortodoxă într-o problemă care trebuia soluționată în spiritul canonului 72 Quinisext**, distruge practica unitară a Bisericii în această privință, deoarece un cuplu mixt care se căsătorește într-o Biserică ortodoxă ce acceptă această practică trăiește în desfrânare în ochii altei Biserici, care nu acceptă așa ceva, creându-se un haos canonic la nivel panortodox. În plus, această decizie a fost luată într-un context ecumenist al sinodului, fiind de fapt o transpunere la nivelul familiei a ecumenismului.

Nu suntem noi în măsură, preoții și credincioșii, să contestăm hotărârile unui sinod, aceasta este treaba episcopilor.

Această afirmație episcopocentristă și chiar episcopolatră ignoră faptul că **deciziile canonice și dogmatice ale unui sinod ecumenic sau panortodox sunt receptate în Biserică Ortodoxă prin acceptare sau respingere de către pliiroma Bisericii, adică de către clerul inferior și poporul dreptcredincios**. Prin urmare, suntem cu totul în măsură să contestăm deciziile eretice ale unui sinod eretic, lucru pe care îl atestă practica istorică din toate timpurile și orice manual de drept bisericesc ortodox.

Practica sinoadelor ecumenice ne arată că la un asemenea sinod se pot lua două tipuri de hotărâri: canonice și dogmatice. Hotărârile dogmatice ale unui sinod ecumenic nu sunt valabile prin ele însele, ci devin general valabile numai după ce întreaga Biserică le acceptă în mod tacit și spontan, întrucât ea are în totalitatea ei calitatea de păstrătoare infailibilă a învățaturii de credință[1]. Întrucât, în calitate de Trup al lui Hristos, Biserica se bucură de asistența deplină și nedezmănită a Duhului Sfânt, ea poate și să *respingă tacit sau spontan hotărârile dogmatice ale oricărui sinod*[2] (inclusiv ale celor panortodoxe).

În ceea ce privește sinoadele panortodoxe, nici hotărârile canonice, nici cele dogmatice nu sunt valabile în ele însele, ci numai după ce hotărârile dogmatice au fost acceptate de către sinodul fiecărei Biserici în parte, iar pe baza acestei acceptări, de către întreaga Biserică, adică de către Trupul tainic al lui Hristos[3].

La Conferința Panortodoxă presinodală din 1976 s-a decis ca sinodul care urma să se țină să se numească “Sfântul și Marele Sinod”, nu “sinodul panortodox”, nici “sinodul ecumenic”, urmând ca “*consensul credincioșilor în procesul de receptare a sinodului să stabilească dacă a fost panortodox sau ecumenic*”[4]. Un rol aparte este acordat, așadar, chiar de către cei ce au pregătit “marele și sfântul sinod” receptării sinodului de către pliroima, cea care va stabili și ce fel de sinod a fost, dacă a fost vreun sinod.

Din păcate, documentul ecumenist *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*, adoptat de către sinodul din Creta, a anulat rolul pliroimei, prin articolul 22, care îi condamnă apriori ca dezbinători ai unității Bisericii pe toți cei ce ar îndrăzni să condamne deciziile adoptate de acest sinod. Prin aceasta, **sinodul din Creta a transformat conceptul de infailibilitate a Bisericii, așa cum o vede Ortodoxia**, ca exprimată în decizii ortodoxe inspirate de Duhul Sfânt ale episcopilor, acceptate și mărturisite, prin aceeași inspirație a Duhului, de către poporul dreptcredincios, **într-o infailibilitate de tip papist**, în care cei paisprezece patriarhi ortodocși dictează după cugetele proprii învățătura Bisericii. **Acest lucru este în sine erezie.**

Nepomenirea ierarhului înseamnă încălcarea jurământului de la hirotonie și se constituie într-un derapaj

Conform canoanelor 31 apostolic și 15 I-II Constantinopol, nepomenirea episcopului pentru cazul de apartenență a acestuia la erezie este o practică perfect canonică, ce nu încalcă niciun jurământ de la hirotonire și nu este niciun derapaj, ci o apărare a Bisericii de schismă și erezie.

Promisiunea făcută la hirotonire are **ca condiție de la sine înțeleasă ideea că episcopul este ortodox**. Declarația de la hirotonire spune în primul rând: “În toată viața mea mă voi călăuzi după învățăturile Sfintei Evanghelii, ale Sfinților Apostoli, după Sfintele Canoane și învățăturile Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe”[5]. Acesta este angajamentul meu ca preot ortodox, alături de promisiunea: “voi îndeplini cu râvnă tot ceea ce este spre binele și mântuirea credincioșilor încredințați mie spre păstorire”, “mă voi strădui să apăr Biserica Sfântă, păzindu-o de defăimare și dezbinare” și “stând permanent în ascultare față de Chiriarhul meu și în comuniune cu întreaga Biserică Ortodoxă”, în condițiile în care chiriarhul meu își îndeplinește condiția fundamentală a episcopatului: învățarea dreptei credințe. Dacă nu o face, sunt obligat să ascult cuvântul sfântului Ioan Gură de Aur, care spune: “De episcopul eretic fugi, fugi, fugi ca de un șarpe”.

Nepomenirea ierarhului înseamnă rupere de Biserică

Ideea că prin nepomenire pentru caz de erezie preotul se rupe de Biserică anulează canoanele sfinte 31 apostolic și 15 I-II, sugerând că nu există nicio instanță în care preotul se poate îngrădi prin nepomenire de episcopul eretic. Asemenea idee este nulă de drept, știindu-se că orice afirmație care contrazice un sinod ecumenic sau un canon aprobat de acesta este nulă și nu produce niciun efect în Biserică.

Cei care suntem în comuniune cu episcopii semnatari la Creta suntem sortiți pieirii, suntem departe de adevăr, numai dumneata deții adevărul?

La această întrebare răspunde sfântul Maxim Mărturisitorul, când i-a fost

adresată o întrebare în același duh. Eu nu afirm nici că sunt singurul care mă mântuiesc, nici că ceilalți sunt sortiți pieirii. Afirm doar că **eu nu doresc să îmi pun în primejdie sufletul și mântuirea prin participarea la erezie și la destinul care îi așteaptă în veșnicie pe eretici.**

Orice om are șansa îndreptării din erezie și a întoarcerii la Ortodoxie. Cine preferă să rămână până la moarte în comuniune cu ereticii va avea destinul acelor eretici la judecată. Cine se va lepăda de ei și se va pocăi, nu.

Simpla îngrădire de erezie nu salvează pe nimeni automat de pieirea veșnică, deoarece mântuirea se câștigă printr-o trăire continuă în ascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Însă această ascultare a poruncilor lui Dumnezeu se poate face numai în adevăr. Unde nu există adevărul de credință nu pot exista nici cuvintele mântuitoare ale lui Dumnezeu, care, ținute și practicate cu sfințenie, duc către mântuire.

De care episcop aparții, pe care îl pomenești la slujbe, deoarece apartenența la un episcop reprezintă un principiu canonic?

Din punct de vedere jurisdicțional sunt preot al Episcopiei Oradei, din cadrul Bisericii Ortodoxe Române și nu intenționez să părăsesc această jurisdicție.

Din punct de vedere al comuniunii de credință ortodoxă sunt în comuniune cu toți credincioșii, preoții și arhierii ortodocși care mărturisesc și drept învață cuvântul adevărului ortodox al lui Hristos.

Întreruperea pomenirii ierarhului nu înseamnă ieșirea din Biserică, nici o revoltă contra episcopului locului, ci doar o păzire de erezia propovăduită de actualul episcop. Potrivit profesorului de drept canonic Ioan N. Floca, tâlcuirea canonului 31 apostolic este următoarea: “Se apreciază că și complicii clericilor schismatici cad sub aceeași pedeapsă, bineînțeles dacă aceștia nu se despart de episcopul lor din motive întemeiate, **cum ar fi abaterea episcopului de la dreapta credință și de la comportarea după dreptate.** Din textul canonului rezultă că, **în asemenea cazuri, clericii sunt liberi să se despartă de episcopul lor, adică să iasă de sub ascultarea lui.** În alte texte canonice se prevede că **dacă un cleric**

constată că episcopul său profesează vreo erezie, este liber să se despartă de acesta fără nicio formalitate (can. 15 I-II), pentru că nu se desparte de un episcop, ci de o erezie”[6].

Despre datoria episcopului de a fi credincios lui Hristos și de a noastră de a nu îl asculta, când devine eretic, vorbește și părintele Iustin Pârvu:

Această situație este reliefată de către părintele Iustin Pârvu: “Ierarhii noștri, când sunt investiți în episcopie depun un jurământ cum că se obligă să păzească dreapta credință și cele șapte sinoade ecumenice. Dacă încalcă jurământul, atunci nu mai sunt episcopi, nu se mai supun mai marilor lor, păstorii lor. Dacă ei nu se supun mai-marilor lor, adică Sfinților Părinți, cum să ne pretindă nouă ascultare? Noi nu ascultăm de furi, ci de glasul Bisericii, care vorbește prin Sfinții Părinți, nu prin minți îmbătate de mitre aurite din capul lor”[7].

Prin urmare, eu nu mă despart de un episcop, ci de erezia pe care acest episcop o propovăduiește la acest moment. În momentul în care nu o va mai propovădui, voi relua pomenirea sa, mărturisind prin aceasta și eu credința ortodoxă a episcopului meu.

Note:

[1] Arhid. Prof. dr. Ioan N. Floca, *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească*, vol. I, EIBMBOR, București, 1990, p. 429.

[2] *Ibidem*, p. 429.

[3] *Ibidem*, p. 429.

[4] *Ibidem*, p. 90.

[5]<http://protoieriabacau.ro/wp-content/uploads/2014/07/5.-Hotararea-Nr.-4218-P-entru-Aprobarea-Marturisirii-Solemne-Rostite-La-Hirotonie.pdf>.

[6] Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și comentarii*, f.e., Sibiu, 2005, p. 26.

[7] Părintele Iustin Pârvu, *Biserica și noile erezii*, f.e., f.l., f.a., p. 27.